

Aran eta kaskabiloen erraldoia

Aran txikia zen, oso txikia.

Baina gauza handiak gustatzen zitzaizkion.

Batez ere erraldoiak.

Gau batean, ilargia leihotik begira zegoenean, Aranek entzun zuen:

Dring, dring!

Ohe azpian begiratu zuen.

Ezer ez.

Gortinaren atzean begiratu zuen.

Ezer ez.

Dring, dring!

Gelaren erdian erraldoi txiki bat zegoen. Aran baino altuagoa zen, baina sabaia ez ukitzeko bezain baxua. Koroa horia, kapa berdea eta bi kaskabilo zeramatzan oinetakoetan.

“Kaixo, Aran”, esan zuen erraldoiak.

Aranen begiak zabaldu ziren.

“Erraldoia!”

“Dring naiz”, azaldu zuen. “Gaueko musika bilatzera etorri naiz.”

Erraldoiak oin bat mugitu zuen.

Dring!

Beste oina mugitu zuen.

Dring!

Aranek txalo egin zuen.

Pam, pam!

Erraldoiak pauso bat eman zuen.

Dring!

Aranek txalo egin zuen.

Pam!

Dring, pam. Dring, pam.

Alfonbraren inguruan poliki dantzatu zuten. Kapa berdeak izar margotuak dardararazi zituen. Aranek barre egin zuen. Erraldoiak ere bai.

Baina denbora baten ondoren, Aranek aharrausi egin zuen.

“Oooooh…”

Dring erraldoia gelditu egin zen.

“Gauaren musika iritsi da”, xuxurlatu zuen.

“Non dago?” galdetu zuen Aranek.

Erraldoiak mutilaren bularrerantz seinalatu zuen.

Tum-tum, tum-tum.

Bere bihotzaren taupada isila zen.

Erraldoiak kaskabilo bat kendu eta burkoaren ondoan jarri zuen.

“Berriro dantzatu nahi baduzu, entzun arretaz.”

Aranek bere lagun berria besarkatu zuen.

“Gabon, erraldoi.”

“Gabon, Aran.”

Dring!

Erraldoia ilargi-argiaren distira batean desagertu zen.

Aran ohean etzan zen. Kanpoan, herrixkak lo egiten zuen. Barruan, bere bihotzak oso leunki abesten zuen:

Tum-tum, tum-tum.

Eta begiak itxi baino lehen, kaskabilo batek erantzun zion:

Dring…